

Januari

Drie heldere dagen
en dan een plotselinge storm—
de pestvogels die rijkelijk
hebben gesnoept van de vuurdoorn
strijken in de tuin
op een omgekeerde pijnboom neer, en kijken
recht in de schuinvallende regen.
Ik denk dat ze een beetje dronken zijn.

Ik was met deze regels bezig—wat me beviel, de pestvogels die in dit jaargetij altijd passeren, de weggegooidde kerstboom waarop ze neerstrijken, en de eerste januaristorm, alsof ik eindelijk een Californisch seizoen in woorden had gevat—toen Rachel het pad op kwam en naar binnen liep. Ik typte het gedicht op—de vogels duizelig van Janus, de god met twee gezichten—en ging toen naar binnen om te groeten.

Twee vrouwen aan een keukentafel
Gedempt licht op een regenachtige ochtend
Eén heeft autosleutels in haar hand

Ik was verrast door twee gevoelens tegelijk: het een betrof een herinnering, het ander een spoor van herinnering. De herinnering werd, denk ik, opgeroepen door een glimp van Rachels gebeeldhouwd profiel tegen de cipressen voor het keukenraam, net voordat ze zich omdraaide om mij te begroeten: ik dacht aan een dag twaalf jaar geleden vroeg in de zomer. Rachel had juist een abortus ondergaan en we gingen allemaal wandelen bij de baai in San Francisco. Alles stond in bloei en we waren heel bewust vrolijk, jong nog, niet wetend welke vorm zo'n gelegenheid vereiste of wat voor gelegenheid het eigenlijk was. En Rachel, en profiel, achteloos pratend, de baai achter haar, straalde verdriet uit. Het spoor van een herinnering had te maken met autosleutels en twee vrouwen in een keuken. Iemand was op bezoek bij mijn moeder. Het was een regenachtige dag, dus bleef ik binnen. Haar vriendin hield de autosleutels in haar hand, zoals volwassenen doen die laten weten dat ze niet te veel tijd in beslag willen nemen. Tussen Earlene en Rachel lagen drie sinaasappels in een mandje op tafel en ik kreeg de zoete, duizelingwekkende sensatie dat de kleur in een dans om hen heen draaide.

Zing het bruiloftslied langzaam.
Minnaars hebben ver te gaan,
De kleinste roeden moeten met meer kracht
In onbehaaglijke hitte zwellen en gaan staan.

Het hart is wat we eten
 Met amandelbloesems bitter op de tong,
 Een vacht van tulpenbladen
 In de lente die verzacht.

Rachel is op zoek naar een huis. Een makelaar heeft er juist een laten zien. Bij de aanblik van het nieuwe huis hield ze weer van het oude, vooral van het gazon, van het uitzicht op de tuin. Het oude huis heeft nadelen, al vaak uitvoerig opgesomd, maar het nieuwe met zijn cederhouten dakspanen, zijn naakte balken, uitzicht—het voelt niet goed aan, het is zo onpersoonlijk en perfect; het bezit niet de groene verborgenheid van de tuin of de appelboom om Lucia's schommel aan te bevestigen. Earlene stelt vragen en probeert te helpen. Een paar minuten later, wanneer ik weer langsloop, zitten ze te lachen. Vanwege de komedie om deze kwestie te willen ontwarren via elkaar uitsluitende alternatieven, waarin een hang naar voldoening stilzwijgend een rol speelt, een onzichtbare symboliserende behoefte van waaruit het leven wil bloeien. 'Ik haat dat oude huis,' zegt Rachel lachend, met tranen in haar ogen. Maar dat is niet het voornaamste wat ik waarneem; ik merk dat ik naar de huid van de vrouwen kijk, de verkleuring, en de eerste verslapping van het strakke, gladde vel van de jeugd, de onwillekeurige schoonheid en vorm van die eerste verzachting.

Terug aan mijn tafel: geen vogels, geen regen,
 maar licht—het wit van Shasta madelieven,
 en twee rode geraniums tegen de schutting,
 en het donkere bruin van nat hout,
 een beetje glinsterend terwijl het droogt.